

Direktør for USA's centralbank Federal Reserve Janet Yellen lyver, at endnu en finanskriserise som i 2008 'ikke er sandsynlig i vores levetid'

28. juni, 2017 – Direktør for Federal Reserve, USA's centralbank, Janet Yellen, har meddelt, at der ikke kommer flere finanskriser »i vores levetid«, under en offentlig ordveksling den 27. juni i London med præsident for British Academy, Lord Nicholas Stern, en af verdens førende 'grønne' folkemordstilhængere. Yellen pralede med, hvordan alle de store amerikanske banker havde bestået første del af deres stress-tests, hvilket førte til, at hun proklamerede: »Jeg mener, at systemet er langt mere sikkert og solidt« end i 2008.

Pam Martens beskrev, i sin *Wall Street on Parade*-klumme i dag, meget korrekt Yellens latterlige påstand som »en illusion, bygget på kviksand«. Han tilføjede, at »Yellen nu med faste skridt følger i præsident Barack Obamas fodspor med hensyn til at vildlede offentligheden om risiciene ved de derivater, der stadig eksisterer i Wall Street-storbankerne«.

Martens, der er tilhænger af Glass-Steagall, rettede fingeren direkte mod derivatboblen og spurgte, om det var muligt, at Yellen kunne være »uvidende om den systemiske risiko, der udgøres af derivaterne, der stadig er på USA's største, garanterede indskudsbankers regnskaber. Deres derivat-

modparter ville forsøge at få fat i kapital før sidemanden, hvilket ville få rygterne til at svirre og drive bankernes aktiepriser ned på børsen, hvilket yderligere ville forstærke panikken ved at udslette for milliarder af dollars i aktiekapital«.

Det er *EIR's* vurdering, at der i øjeblikket er \$1,5 milliard og opefter i totale, globale finansaktiver, af hvilke ca. 90 % er derivater – en totalt uerholdelig, kriminel, spekulativ boble, der ganske enkelt må udslettes med en Glass/Steagall-reorganisering af hele finanssystemet, hjemme og ude, sådan, som Lyndon LaRouche gentagent har forklaret.

EU vil lukke to italienske banker

20. juni, 2017 – I overensstemmelse med deres erklærede politik for udryddelse af banker i lokalsamfundet, kræver den Europæiske Kommission en »markeds«-indsprøjtning på €1,25 mia. i de to, betrængte, italienske regionale banker, Veneto Banca og Popolare Vicenza, som en betingelse for hjælp fra staten. Dette synes umuligt at opnå, så nu har staten kun én løsning tilbage under EU-lov: adskil de gode ting (bankindsud, kredit, der betales på, selskabscentre, formueforvaltning og statsobligationer) fra de dårlige ting, og så sælge de førstnævnte og beholde sidstnævnte. Rothschild er forsigtig.

Selvfølgelig mister detailkunder deres penge gennem bail-in (ekspropriering) af underordnede obligationer. Som vi tidligere har rapporteret, er dette allerede begyndt, med regeringens udstedelse af et dekret, der suspenderer betalingen af en mindre Veneto Banca-obligation, der forfalder

den 21. juni. Dette kunne udløse en panikbølge i hele systemet med lokale banker, med kunder, der motiveres til at trække deres opsparing ud og sætte dem i større banker.

Ifølge en kilde i Europaparlamentet, var dette sandsynligvis EU's plan fra starten. Kilden sagde, at de først ville løse det spanske bankproblem med Banco Popolar, for derefter at fokusere på de italienske banker. Formanden for Den europæiske Centralbanks bestyrelse, Danièle Nouy, blev i en EP-høring i går spurgt, hvorfor hun, som ECB-bestyrelsesmedlem, ikke kunne forudse problemerne med Banco Popolar og lod banken bløde under stormløbet på bankindsud. Nouy svarede, at der ikke var noget, de kunne have gjort for at forhindre det. Det tog så lang tid at intervenere, fordi ECB var i færd med at vurdere bankens niveau af likviditetsproblemer. (!)

EU-institutioner har for længe siden erklæret, at der er for mange små banker i Europa, og deres politik agerer i overensstemmelse med en sådan erklæring. Små banker er underkastet en straffende EU-regelramme og gjort nonprofitable gennem nulrentepolitikken, og de tvinges enten til at blive fusioneret, eller også udstykket og sluttelig lukket ned. Således forsvinder banker i lokalsamfund langsomt, og cancerøse TBTF-banker vokser.

**Prognose fra EU-kommissionen:
Afbetaling af græsk statsgæld
kunne kræve op til 56 % af**

BNP !

21. juni, 2017 – Selv den Europæiske Kommission giver udtryk for bekymring over den græske gælds erholdelighed, idet de frygter, det kunne kræve mere end 50 % af Grækenlands BNP at afbetale på den!

En analyse af den græske gæld, der kræver yderligere forholdsregler for at gøre den erholdelig, var vedhæftet den endelige gennemgang. Ifølge *Bloomberg* og den græske avis *Kathimerini* krævede EU-kommissionen en forlængelse af obligationernes løbetid og en forlængelse af de afdragsfri perioder for afdrag og renter, så vel som for afkastet af nationalbankernes profit af de græske obligationer, de har.

Ifølge Kommissionens analyse af gældens erholdelighed, så forventer det »optimistiske« scenarie på bundlinjen, at gælden vil absorbere, i gennemsnit, 20 % af Grækenlands bruttonationalprodukt frem til 2060 (!), hvilket ville kræve et gennemsnitligt, primært overskud på 2,2 % af BNP i hele perioden efter 2022 – frem til dette tidspunkt bør det primære overskud være 3,5 %, som Eurogruppens beslutning for nylig dikterede.

Dette negative scenarie ser gælden nå op på 241 % af BNP i 2060. I dette scenarie overstiger brutto-finansbehovet 20 % af BNP fra år 2033 og når op på ikke mindre end 56,6 % af BNP i 2060! Betingelserne for dette scenarie er et primært overskud på 1,5 % af BNP mellem 2023 og 2060, med en gennemsnitlig vækstrate på 2,7 % i samme tidsrum.

EU gennemfører flere bail-ins imod bankindskydere

15. juni, 2017 – Den italienske regering har fået grønt lys fra Bruxelles til at anvende den spanske Banco Popular-løsning på de to Veneto-banker, Popolare Vicenza og Veneto Banca, der trues af EU af en reorganiseringsprocedure. Der bliver ingen formel bailout (statslig bankredning), fordi de to banker bliver solgt til større banker (én af dem Unicredit), men regeringen vil indsprøjte penge under klausulen om »genkapitalisering under forsigtighedsprincippet«.

Betingelsen for alt dette er, at indehavere af underordnede obligationer vil blive ofret, til et totalbeløb af €1,25 mia. Det drejer sig om detailkunder, hvis egne banker har solgt disse obligationer som værende »sikre« til dem, til mere end 10 % 's afkast årligt og med 10 års løbetid. Disse kunder er allerede i en oprørstilstand og har bebudet juridiske sagsanlæg, baseret på en præcedens, som en domstol allerede har afgjort imod Popolare Vicenza i en sag, hvor obligationer blev solgt uden den nødvendige information om den faktiske risiko, der var involveret.

Der er endnu en bail-in (ekspropriering af visse typer bankindskud) på vej mod underordnede obligationer i Monte dei Paschi-banken (MPS). EU-kommissionen har godkendt den italienske regerings plan om at genkapitalisere MPS med €6.6 mia., hvor de herved de facto nationaliserer 70 % af banken. Betingelsen er ofringen af 40.000 detail-indehavere af underordnede obligationer til et totalt beløb af €2,1 mia. Advokater for MPS hævder imidlertid, at disse bankkunder kun vil miste mellem 15 % og 25 %.

Disse obligationer blev udstedt af MPS i 2008 med det formål at være med til at finansiere overtagelsen af Banca Antonveneta. Dette var den ulovlige handel, der blev tilladt

af den Europæiske Centralbank, ECB, og Banca d'Italia (Italiens centralbank), og som kostede Antonveneta op mod €18 mia., med tab, som MPS skjulte med derivatorordninger, solgt af Deutsche Bank og Nomura. Denne handel er hovedårsagen til MPS's bankerot i dag, og den ville have været forhindret, hvis den bankopdelingslov, der eksisterede i Italien frem til 1995, ikke var blevet ophævet, og som gjorde det muligt for en kommerciel bank, MPS, at gå ind i investeringsbankvirksomhed.

Den europæiske Centralbank beordrer bail-in i overtagelse af spanske Banco Popular

8. juni, 2017 – Den europæiske Centralbank, ECB, gennemførte en vidtgående bail-in (ekspropriering af visse typer af bankindsud) og et tvunget salg (formedelst 1 euro) til Spaniens største bank, Santander. Aktieindehavere i Banco Popular og CoCo-obligationsindehavere mistede omkring 97 % af deres investering. Santander vil forsøge at rejse 7 mia. euro i ny kapital for at støtte Banco Populars meget giftige værdipapirer til en 'værdi' af 150 mia. euro. Santander ligner mere og mere en losseplads for giftaffald, inklusive bankens store eksponering til amerikanske subprime auto-værdipapirer. Men af betydning er også dette ECB-signal om bail-in til Italien og det faktum, at ECB måske ændrer sin forventede beslutning og at sætte diskontoen op torsdag.

EIR for bankopdeling i større artikel, der fordømmer risiciene i Nordea Bank

31. maj, 2017 – Den svenske Nordea Bank overvejer at flytte sit hovedkvarter og registrering fra Sverige til enten Helsinki eller København. Nordea protesterer imod en stigning i bankens betalinger til bankafviklingsfonden, der skal dække bankers omstrukturering i en krise. Den svenske regering ønsker, at bankerne skal øge deres betalinger til denne fond for at gardere finanssystemet, men Nordea Bank søger lempeligere betingelser andetsteds.

I en lang artikel den 29. maj i en webbaseret finansavis, *Realtid.se*, diskuterer EIR's Ulf Sandmark og iværksætter og forfatter Mats Lonnerblad bankopdeling. Sandmark tog spørgsmålet om Nordeas gigantiske derivat-forretninger op. Overskriften på artiklen anklager Nordea Bank for at »overføre gigantiske finansielle risici til den svenske befolkning«. Sammenlignet med de risici, som Nordeas derivathandel påfører det svenske samfund, er de forpligtelser, som staten påfører Nordea, mikroskopiske, siger han.

Artiklen bringer for første gang til den svenske offentlighed de italienske argumenter mod farerne ved derivaterne og de iboende farer i den kendsgerning, at fastlæggelsen af deres værdi overlades til banken selv, især mht. niveau-3-derivater. Medlem af EU-parlamentet Marco Zanni (fra Italien), såvel som også de italienske medier, har sat fokus på dette.

Artiklen slutter med bankopdeling – Glass-Steagall – som den

foretrukne metode til gardering af banker og stater imod den overhængende bankkrise. Under Glass-Steagall er investeringsbankvirksomhed, til forskel fra kommerciel bankvirksomhed, ikke forsikret af staten. Ved at reducere risici i bankerne på denne måde, er der ikke behov for bankafviklingsfonden, og Nordea kunne blive i Sverige. <http://www.realtid.se/debatt/nordea-overlater-gigantiska-finansiella-risker-pa-svenska-folket>

Foto: Nordeas hovedkontor i Stockholm.

NYHEDSORIENTERING MAJ/JUNI 2017: Skelessættende Bælt & Vej Forum i Beijing

Bælt & Vej Forum i Beijing den 14.-15. maj, hvor 130 lande havde takket ja til præsident Xi Jinpings invitation, Ruslands Putin var æresgæst, men hvor også USA sendte en vigtig delegation, kan meget vel være starten på en sådan ny, retfærdig økonomisk verdensorden, hvor alle nationer får adgang til udvikling. Trump taler stadig godt med Xi Jinping og forbereder at løse krisen med Nordkorea. USA og Rusland samarbejder i Syrien. Krigsfraktionen i Vesten fortsætter heksejagten på Trump, og medierne skrider »Watergate« uden, at der er substans. Kan medierne sammen med efterretningstjenesterne få afsat Trump? Eller vil Trump rense op i overvågningssamfundet? Trump skal have gang i infrastrukturprojekter, men pengene vil ikke komme fra Wall Street. Vil vi se Glass/Steagall og LaRouches tre andre love

blive gennemført, så USA kan overleve det bankerotte finanssystem og blive stort igen? Vil USA og Europa gå med i dette nye, globale paradigme? Præsident Trumps afvisning, ved NATO-topmødet i Bruxelles den 25. maj, og ved det efterfølgende G7-topmøde i Italien, af at lade USA under hans ledelse fortsætte den gamle, vestlige politik, kan være startskuddet til en helt ny verdensorden, hvor USA samarbejder tæt med de tidligere fjendebilleder Kina og Rusland.

Dette er en redigeret udgave af en tale, Tom Gillesberg, Schiller Instituttets formand i Danmark, holdt den 17. maj 2017. Se og hør talen inklusive den efterfølgende diskussion på www.schillerinstitut.dk.

Download (PDF, Unknown)

POLITISK ORIENTERING 4. maj 2017: Nu må Danmark tilslutte sig Kinas Bælt & Vej-initiativ

Med formand Tom Gillesberg:

»Det er 4. maj; ti dage, inden det går løs i Beijing med det store Bælt & Vej Forum, som bliver et afgørende punkt i den fortsatte udvikling her på planeten Jorden; det tror jeg allerede nu ligger klart. Det er jo så spændende, at den danske statsminister Lars Løkke Rasmussen ikke kunne vente. Han havde så travlt, at han sagde, 'jamen, jeg vil ikke vente til 14. maj; jeg tager derover allerede 2. maj til Kina og

besøger pandaer, men også den kinesiske præsident og statsminister, og det er selvfølgelig en god impuls, at det er det første – ikke statsbesøg – men det første besøg fra dansk side med statsministeren, officielt besøg, siden 2008, da Danmark og Kina indgik et strategisk partnerskab, hvor Danmark ligesom blev det første land i Norden til at indgå et sådant særligt strategisk partnerskab med Kina. Så det er en god impuls at tage derover. Det, der så bare er vigtigt, er, at der er andet på dagsordenen end de pandaer ...

Fordi, dét, Danmark SKAL med på, det er det nye paradigme, som Kina er drivkraften i, men hvor det ikke bare drejer sig om Kina, næh, det drejer sig om størstedelen af verden; det er det nye paradigme, som Kina samarbejder tæt om sammen med Rusland, sammen med stadig større dele af Asien, efterhånden det meste af Asien, men hvor Sydamerika, Afrika og andre lande også står i kø for at være med. Til dette Bælt & Vej Forum er der 30 stats- eller regeringschefer, der indtil nu har annonceret deres deltagelse, men der vil være delegationer fra over 100 lande, mange på meget højt niveau, fordi det her er stort; fordi Kina er blevet drivkraften i global udvikling. Den tankegang, man har haft i Kina, er simpelthen, at man har sagt, 'Vi har været i stand til at løfte 6 til 700.000 millioner mennesker, fattige kinesere, ud af fattigdom til et langt bedre liv; man har så en ambition om, at, i 2020 skal der ikke længere findes fattige i Kina; der skal ikke findes folk, der har problemer med, at de ikke får mad, osv. Fattigdommen skal afskaffes; men hvorfor skal det kun gælde Kina? Man har fundet ud af, at, hvis man investerer i infrastruktur, hvis man bruger penge på at investere i infrastruktur, i moderne teknologi, i modernisering af forskellige ting, jamen, så kan man løfte hele samfundet op; og det er ikke en speciel ting, der gælder for kinesere; det gælder for alle mennesker ...«

Lyd:

Hackerangreb: Pearl Harbor eller Watergate?

Eneret på fortolkning, eller sandheden?

Af Helga Zepp-LaRouche

De neoliberale og neokonservative på begge sider Atlanten opfører sig ligesom børn, der holder sig for øjnene og således mener, de er usynlige. I hele verden taler man om, at etablissementets model, der udelukkende kun har sin egen fordel på sinde, på bekostning af det almene vel, er mislykket.

Donald Trump, der vist ikke er perfekt og endnu har at bevise, at den tillid, der blev ham vist, var berettiget, og i hvis administration der lurer alle mulige ubåde, blev valgt, fordi den del af Amerika, som det neoliberale establishment havde afskrevet, havde fået absolut nok af de evige krige, som i løbet af 15 år har kostet seks billioner dollar, har ødelagt utallige soldater og deres familier rent psykologisk og efterladt dem uden midler; har fået nok af »redningspakker« til Wall Street, af narkoepidemi i USA og af et liv uden nogen fremtid.

11. marts, 2017 – Endnu seks uger efter præsident Trumps embedstiltrædelse har det neoliberale establishment stadig ikke affundet sig med resultatet af et demokratisk valg i USA; de neoliberale mainstream-medier overbyder hinanden i deres totalt ubegrundede kampagne for, at russiske hackerangreb skulle have hjulpet Trump til sejr.

I virkeligheden drejer det sig om noget ganske andet: For det første har Trump lovet, og er fast besluttet på, at gøre en ende på den britiske imperiepolitik med endeløse krige i Mellemøsten, og i stedet etablere relationer med Rusland og Kina på et fornuftigt grundlag. Og for det andet sker alt dette på et bagtæppe, hvor det transatlantiske finanssystem kan bryde sammen, hvad øjeblik, det skal være, og hvor Trump, iflg. pressetalsmand Sean Spicer, fastholder sin hensigt om at gennemføre Glass/Steagall-bankopdelingssystemet, hvad der virker som en rød klud på City of London og Wall Street.

Washington Post og *New York Times* gentager dagligt »narrativen« om et angiveligt 'Ruslandsgate', og *NYT*-skribent Thomas L. Friedman hentede endda massemediernes svar på »Tykke Berta« frem og sammenlignede det angivelige, russiske hackerangreb med »Pearl Harbor« (det japanske angreb, der resulterede i USA's indtræden i Anden Verdenskrig) og med »11. september«; hermed skulle Rusland have ramt »selve hjertet af demokratiet«.

Men hvori består egentlig det indhold, som første runde af Wikileaks-offentliggørelserne af disse e-mails bragte for dagen? Det blev bragt frem for dagens lys, at det Demokratiske Partis ledelse massivt manipulerede valgprocessen til fordel for Hillary Clinton og imod Bernie Sanders. Og for det andet, så offentliggjorde Wikileaks den tale, som Hillary Clinton havde holdt for bankierer på Wall Street, hvori hun gjorde det entydigt klart, at hun som præsident ville forsvare Wall Streets interesser. Robert Parry, den undersøgende journalist, der bl.a. erhvervede sig et uangribeligt ry for sin afsløring af Iran-kontra-skandalen, påpeger i sin seneste artikel, »Politikken bag Ruslandsgate«, at det næppe er forståeligt, hvordan det skulle ramme »demokratiets hjerte«, når den amerikanske befolkning får hjælp til deres ret til at blive informeret om disse afgørende kendsgerninger om en kandidat til præsidentembedet.

Netop, som heksejagten imod Trump og flere af hans

regeringsmedlemmer og rådgivere havde nået et nyt højdepunkt, begyndte Wikileaks på en ny runde af offentliggørelser af informationer, der endda overgår Edward Snowdens afsløringer. Indholdet af disse afsløringer refererer til den totale udspionering, som, udover NSA, nu også sker gennem CIA (og den britiske efterretningstjeneste GCHQ) over for hele verden, ved at bruge Smartphones, tablets, computere, Smart-TV og andet elektronisk udstyr. Det drejer sig her om et retssikkerhedsbrud uden fortilfælde, som blot endnu ikke har ført til en storm af indignation, mens denne lækkerbisen langsomt steger på panden. Det er nemlig strengt forbudt for CIA at gennemføre operationer internt i USA imod landets egen befolkning. Denne gang hørte man ikke engang et spagfærdigt »udspionering mellem venner – det går slet ikke« fra fru Merkel.

Men en del af disse nye Wikileaks-afsløringer viste desuden, at CIA råder over de tekniske muligheder for at bemægtige sig udenlandsk, elektronisk udstyr og under falsk flag tilsyneladende udføre hacking og andre operationer, så det legitime spørgsmål opstår, om dette angivelige russiske hackerangreb måske ikke var blevet udført i Langley, Virginia, CIA's hovedkvarter? Eller måske i USA's konsulat i Frankfurt, Tyskland, der er blevet identificeret som den sekundære operationsbase for den slags aktiviteter i Europa, Kina og Mellemøsten? Netop det faktum, at der dukkede kyrilliske bogstaver og russiske navne op i nogle af hackeroperationerne, rejser spørgsmålet om operationer »under falsk flag«, da de yderst erfarne hackere vel næppe kan være så dumme at lægge deres visitkort på tabletten.

Med disse offentliggørelser har situationen i USA ændret sig. Nu er Trump-teamets angivelige forbindelse med Rusland ikke længere det eneste fokuspunkt, men derimod spørgsmålet om, hvem, der er ansvarlig for disse »leaks«, den ulovlige videreformidling af informationer om samtaler mellem Trump-medarbejdere med f.eks. den russiske ambassadør Kiseljak, som

medarbejderne, i fuld overensstemmelse med deres hverv som senator eller medlem af overgangsteamet har ført. Det senatsudvalg, der undersøger disse spørgsmål, under ledelse af senator Grassley, indsamler nu oplysninger i begge retninger – altså ikke kun om den angivelige kontakt mellem Trumps team og russiske institutioner, men frem for alt også, hvor disse illegale, utætte steder i efterretningstjenesten findes.

I mellemtiden udtaler tidligere medlemmer af efterretningstjenesten sig nu offentligt, som f.eks. William Binney, en af udviklerne af det globale NSA-overvågningssystem – altså en af topekspertene på dette område og nuværende whistleblower, som Edward Snowden – og som fordømmer CIA's metoder som værende absolut forfatningsstridige. Disse praksisser betyder en total korrumpning af retssystemet, og USA skulle nu være en politistat og være betænkelig tæt på at være en totalitærstat, iflg. Binney.

Det kunne vise sig, at det på ingen måde var historien om den angivelige russiske hacking af det Demokratiske Partis e-mails, der som følge skulle have hjulpet Trump til sejren, som var »Pearl Harbor-begivenheden«, men at Trumps mangeårige ven Roger Stone derimod har ret i sin analyse: Stone, der efter sin tid som medarbejder i Nixon-regeringen har været aktiv i diverse Republikanske valgkampe og administrationer, siger, som et samtidigt vidne til den skandale, der afsluttede Nixons karriere, at den aktuelle affære er en skandale, der fuldstændig sætter Watergate i skyggen. Det drejer sig, iflg. ham, om den alvorligste overtrædelse af loven og den offentlige moral i USA's historie.

Med hensyn til det spørgsmål, der nu er blevet relevant – nemlig, hvem der har forordnet, at overvågningen af Trump skulle ske gennem en anmodning fra den såkaldte FISA-domstol (en specialdomstol, der er ansvarlig for forsvar mod spionage), – understregede Stone, at det var usandsynligt, at dette skulle være sket uden Obamas indgriben. I Nixons tilfælde var det sådan, at denne faktisk ikke på forhånd

vidste noget om indbruddet i Watergate-hotellet, men alligevel sluttelig måtte påtage sig ansvaret for det. Det er nu, iflg. Stone, blot et spørgsmål om tid, hvornår Obama, den tidligere forsvarsminister og cheferne for CIA og FBI må vidne for en Grand Jury (der har beføjelse til at afgøre, om der skal rejses tiltale, men ikke til at fælde dom), og hele affæren kunne muligvis blive til den største skandale i amerikansk historie. Spørgsmålet vil meget snart blive, hvad Obama vidste, og hvornår.

De neoliberale og neokonservative på begge sider Atlanten opfører sig ligesom børn, der holder sig for øjnene og således mener, de er usynlige. I hele verden taler man om, at etablissementets model, der udelukkende kun har sin egen fordel på sinde, på bekostning af det almene vel, er mislykket.

Donald Trump, der vist ikke er perfekt og endnu har at bevise, at den tillid, der blev ham vist, var berettiget, og i hvis administration der lurer alle mulige ubåde, blev valgt, fordi den del af Amerika, som det neoliberale establishment havde afskrevet, havde fået absolut nok af de evige krige, som i løbet af 15 år har kostet seks billioner dollar, har ødelagt utallige soldater og deres familier rent psykologisk og efterladt dem uden midler; har fået nok af »redningspakker« til Wall Street, af narkoepidemi i USA og af et liv uden nogen fremtid.

De arrogante og stædige kommentatorer i Europa skulle som eksempel for sig selv tage, hvordan den strategiske forandring i andre dele af verden bliver realiseret. Den 7. marts understregede den kinesiske udenrigsminister Wang Yi atter, at det er Kinas mål, gennem samarbejdet med USA, Rusland og Kina, at stabilisere situationen i verden og derudover fremme en global, økonomisk, teknologisk og videnskabelig udvikling. De moderne infrastrukturprojekter, som Kina allerede har initieret i 60 nationer langs den Nye Silkevej, tilbyder en platform for de mest strålende udsigter for hele verden, hvis

de vigtigste nationer går sammen om det. Initiativet til den Nye Silkevej kom fra Kina; men det tilhører hele verden, og dets fordele skal komme alle nationer til gode.

Det er ganske vist ikke så enkelt for folk i Tyskland at danne sig et klart billede, i betragtning af de totalt ensrettede mainstream-medier og deres hysteriske anti-Trump-kampagne, dæmoniseringen af Putin og de udbredte, negative rapporter om Kina. Men én ting bør stå klart gennem den enkeltes egen refleksion: Denne verdens problemer kan kun løses, hvis USA, Rusland og Kina arbejder sammen. Og kun de politiske kræfter i Tyskland, som tilslutter sig disse perspektiver, fortjener at blive støttet.

Tyskland har en fantastisk mulighed for at bidrage med sin store, kulturelle og videnskabelige tradition til skabelsen af det Nye Paradigme med samarbejde mellem alle verdens nationer omkring opbygningen af den Nye Silkevej. Lad ikke massemediernes »narrativer« spærre vejen for os.

Rapport om europæiske banker viser kommende katastrofe

8. marts., 2017 – Bloomberg-rapporten af 7. marts, der fokuserede på europæiske bankers svigt mht. at låne penge til økonomien, fremviste yderligere et totalt patologisk europæisk banksystem, der er rede til at bryde sammen. Fire aspekter af rapporten gør det klart, hvor døde de europæiske økonomier er, og hvor tæt deres banker er på et kollaps, der vil bringe City of London og Wall Street til fald.

For det første voksede indskuddene fra Europas ikke-finansielle selskaber i bankerne med ekstraordinære 18 % i

2016, og med \$848 mia. siden 2014, på trods af, at disse banker ikke betaler renter, og i visse tilfælde kræver negative renter på disse indskud. Selskaberne, der ikke ser nogen efterspørgsel eller udsigter til økonomisk aktivitet omkring sig, betaler for at puge deres penge snarere end at bruge dem.

For det andet har bankerne selv sat yderligere \$1,16 billion ind i den Europæiske Centralbank som »overskydende bankreserver« siden 2014, på trods af, at de må betale ECB negative renter for at opbevare disse reserver. De havde ikke brug for at låne dem ud, da de heller ikke kunne se nogen efterspørgsel. En sindssyg budget- og nedskæringspolitik i hele eurozonen har fjernet efterspørgslen på kredit, og de store banker har gjort resten.

For det tredje har de store banker i de »nordlige« europæiske lande og i London også brugt de \$1,8 billion, de fik fra ECB's opkøb af obligationer fra dem siden 2014, på samme måde, som de \$848 mia. i yderligere kundeindskud, til alt muligt andet end udlån. Deres udlån voksede kun med omkring \$174 mia. i denne periode og er stadig under 2012-niveauet. Bortset fra at kapitalisere sig selv med dem og betale deres aktionærer for at øge prisen på deres aktier, har de 20 største europæiske banker dramatisk øget deres reserver til tab på dårlige lån, med 27 % alene i 2016.

Disse banker er ikke overraskende fortsat ikke profitable og bliver det mindre og mindre. De 20 største eurozone-bankers indkomst faldt med 5 % i 2016, og deres nettoprofit faldt med 50 % til 33 mia. euro for de 20 banker tilsammen. (Til sammenligning havde Wells Fargo Bank alene, på trods af en meget skadelig skandale, en profit på mere end en halv gang større i 2016.) Dette er det afgørende problem, der truer med få Deutsche Banks enorme derivatboble til at eksplodere, hvad øjeblik, det skal være.

For det fjerde, så fortsætter kapitalflugten og accelererer

fra banksystemerne i de superforgældede lande, så som Italien, Spanien, Grækenland og Portugal, til de »stærke« landes banker. Dette er alt andet end styrke; det garanterer, at et af disse superforgældede bankers systemer vil udløse en generel nedsmeltning af bankerne – med mindre disse hurtigt bliver reorganiseret efter Glass/Steagall-principper og reddet af statslig kreditudstedelse for at skabe produktiv efterspørgsel.

Neokonservative, medierne og liberale Demokrater – ikke umage sengekammerater, men forenede britiske agenter

Leder fra LaRouchePAC, 6. marts, 2017 – To betydningsfulde dokumenter blev udgivet den 4. marts, om den ekstreme krigsfare, der bliver anstiftet af den hysteriske og absurde dæmonisering af alle amerikanske kontakter med russiske diplomater og regeringsfolk. Et af disse dokumenter er af pensionerede ambassadør Jack Matlock, USA's ambassadør til Rusland fra 1987-91 og en af USA's førende eksperter og diplomater. Det andet er af Robert Parry, den undersøgende journalist, der er mest berømt for sin afsløring af Irankontra-operationen og CIA-kontra kokainhandelen i USA i 1980'erne.

Ambassadør Matlock skriver, at den aktuelle formodning om skyld i de amerikanske medier og politiske kredse udgør

»holdningen i en politistat«. Han advarer om, at »atomvåben er en eksistentiel trussel mod vores nation«, og at en forbedring af relationerne med Rusland må »lovprises, ikke gøres til syndebuk«.

Parry forklarer sammenkomsten af tre, tilsyneladende uensartede kræfter: de neokonservative (senator John McCain et.al.); de liberale Demokrater (Obama/Hillary/Soros-netværkerne); og de etablerede medier, der alle tilsigter at forhindre Trumps bestræbelser på at forbedre relationerne med Rusland. Parry advarer om, at disse handlinger »kunne skubbe de to lande ud i en krig, der virkelig kunne blive krigen, der afslutter alle krige – samtidig med at afslutte den menneskelige civilisation. Men Demokrater, liberale og de etablerede nyhedsmedier synes at hade Trump så meget, at de er villige til at løbe denne risiko«.

Det, der mangler i denne analyse – og som er fundamentalt og afgørende for at besejre den – er, at disse tre elementer ikke er »umage sengekammerater«, som de synes at være, men de fungerer snarere som redskaber for Imperiet og City of London.

Det britiske Imperium er stadig i høj grad i live, selv om det har brugt USA som en »dum kæmpe« i løbet af de seneste 16 år med Bush' og Obamas præsidenskaber til at udkæmpe sine kolonikrige. Imperiet kan ikke overleve, hvis dets »del og hersk«-opsplitning af verden mellem Øst og Vest blev tilintetgjort. Det er præcis, hvad Trump truer med at gøre gennem sin offentligt erklærede hensigt om at etablere samarbejdsrelationer med Rusland, så vel som også med Kinas »win-win«-fremgangsmåde med udvikling af hele verden gennem den Nye Silkevej – Ét Bælte, én Vej. I det britiske finansoligarkis og det britiske monarkis øjne må dette stoppes med alle midler, helt frem til og inklusive atomkrig.

Verden befandt sig på randen af netop en sådan eksistentiel katastrofe under Obama og hans klon Hillary Clinton. Selv om denne umiddelbare fare blev undgået gennem Hillary Clintons

valgnederlag, så advarer både Matlock og Parry rettelig om, at denne fare er i færd med at blive genoplivet og forværret af den nye heksejagt i McCarthy-traditionen på enhver drøftelse med Rusland.

Som Lyndon LaRouche sagde i dag: »Briterne er medierne, med en hensigt om at ødelægge nationer. Det er før blevet gjort, og nu forsøger man igen. Vær agtpågivende.« Briternes rolle, sagde han, må bringes i fokus. »Vi kan forpurre dem ved at gøre det.«

Kendsgerningen med det vestlige banksystems totale bankerot (en afgørende årsag, i Imperiets øjne, til at få startet en krig hurtigt) blev i dag pointeret af Deutsche Banks chef John Cryans meddelelse om, at den 17 måneder lange bestræbelse på at genoprette stabiliteten i den bankerotte institution var mislykkedes. Banken tabte endnu \$1,5 mia. i 2016, for det meste på derivathandel, og de står over for milliarder i bøder fra USA for deres kriminelle handlinger under boblen med subprime-ejendoms lån, der førte til krakket i 2008. Cryans nye plan for Tysklands største bank omfatter at rejse \$8,5 mia. gennem udstedelse af nye, diskonterede aktier samt fokusere på udlån til industrien og skære ned på spekulativ handel og værdipapirmanagement.

Det lyder fornuftigt, men LaRouche bemærkede, at de blot »fjoller rundt« og må »gøre regnskabet op gennem virkelighed, og ikke numre«. I juli 2016, hvor Deutsche Bank næsten kollapsede, krævede LaRouche en engangs-genkapitalisering af banken, men på betingelse af, at den vendte tilbage til traditionen efter sin tidligere formand, Alfred Herrhausen, en tradition for bankpraksis for industriel og samfundsmæssig udvikling, ikke spekulation. Herrhausen blev myrdet på det tidspunkt, hvor Berlinmuren faldt i 1989, præcis på grund af sin vision.

Men LaRouches forslag blev ikke fulgt. EU og den tyske regering forsøgte at lappe på Deutsche Banks

derivatbeholdninger til \$55 *billioner* med nye numre, og nu forsøger de endnu et nummer. Den »virkelighed«, som LaRouche refererer til, er, at der ikke er nogen måde, hvorpå man kan undvige det uundgåelige kollaps af derivatkontrakter til næsten \$2 *billiard*, der suger livet ud af det transatlantiske finanssystems produktive økonomier, undtagen gennem en Glass/Steagall-reorganisering i FDR-stil – hvor man afskriver den værdiløse, spekulative boble og dirigerer nye kreditter ind i produktiv aktivitet.

Hvis verden vælger at sidde krisen ud, vil det ikke alene skabe en finanskrise, der overgår enhver forestilling, men også en global krig. Tiden er inde til at handle.

Er Obama anfører for et 'Maidan' imod Trump? Hvad er Europas virkelige interesse? Af Helga Zepp-LaRouche

4. marts, 2017 – En artikel i *New York Times* fra 1. marts gør det klart, hvor forbløffende arrogant og direkte uforskammet, de neoliberale politikere og medier i Europa lige fra begyndelsen har forholdt sig over for en demokratisk valgt, amerikansk præsidents valgsejr! Allerede i det tidlige efterår begyndte Obama at sænke klassificeringsniveauet for diverse tvivlsomme efterretningsrapporter om Ruslands angivelige manipulation af den amerikanske valgproces, som delvist var baseret på britiske kilder, og som der frem til i dag absolut

ikke findes nogen beviser for, for at maksimere den kreds af personer, der har adgang til disse rapporter. Ligeledes blev tilsvarende informationer givet til europæiske allierede – og tydeligvis til bestemte medier.

Det forklarer den uhørte arrogance, hvormed disse kredse som aftalt var så sikre på, at Trump ikke ville blive siddende i Det Hvide Hus i sin fulde embedsperiode, og at »undersøgende journalister nu ville få masser at lave«, som der endda stod at læse *Der Tagesschau!* »Vil Donald Trump blive myrdet, afsat gennem et kup eller blot afsat ved en rigsret?«, lød det i det britiske *Spectator*. I samme skure kørte en ARD-presseklubudsendelse, hvor udgiveren af *Die Zeit*, Josef Joffe, grublede over »Mord i Det Hvide Hus«, og med det franske radioshow Karl Zero, hvor der fuldstændigt smagløst blev diskuteret diverse døds måder, der snart kunne skille Trump fra livet.

Londonavisen *Daily Mail* citerede, uden at nævne navn, en kilde – angiveligt en ven af familien – iflg. hvilken Obama personligt, fra sit nye herresæde i Washington-bydelen Kalorama, vil anføre en kampagne, hvis mål er at fjerne Trump fra Det Hvide Hus enten ved en rigsretssag eller tilbagetræden. Og i stedet for at konfrontere det faktum, at det var Obamas og Hillary Clintons katastrofale politik med hensyn til de »ynkværdige« (dvs. de amerikanske borgere i de tidligere industrialiserede områder, nu kaldet 'rustbæltet', der ikke så nogen fremtid for sig selv med den hidtidige politik fra de etablerede eliter, -red.), som forskaffede dem valgnederlaget, så efterplaprer det Demokratiske Parti som et mantra 'narrativen' om de russiske hackerangreb. Oversiddere fra Obamas efterretningstjenester strør næsten dagligt nye aflytningsprotokoller til medierne, der skal danne belæg for eksistensen af upassende relationer mellem medlemmer af Trump-administrationen og Rusland. Det seneste eksempel: Samtaler, som justitsminister Jeff Sessions, i sin daværende funktion som medlem af det amerikanske Senats Udenrigsudvalg, har haft

med den russiske ambassadør Sergej Kisljak, og som hører til Sessions opgaver, bliver nu af Demokraterne benyttet som yderligere ammunition til at kræve hans afgang.

Den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov kommenterede anklagerne fra »unavngivne kilder« om, at Kisljak skulle være en spion og en hverver af spioner, med, at alt dette mindede ham om McCarthy-perioden, alt imens Trump selv talte om en total heksejagt imod ham og hans administration.

Det er i sandhed en ny McCarthy-heksejagt, som det neoliberale establishment på begge sider Atlanten iscenesætter, fordi Trump har skrinlagt hele den unipolære politiks aksiomer, som Amerika har forfulgt siden starten af George W. Bush' embedsperiode, hvilket også tydeligt kom frem under Trumps tale om nationens tilstand. Trumps argument med, at man med de seks billioner, som krigen i Mellemøsten havde kostet, kunne have opbygget USA's økonomi to eller tre gange, stiller den totale modsætning på spidsen.

Men, alt imens det neoliberale establishment i Europa på forbløffende vis lader den demokratiske maske falde og åbenlyst allerede spekulerer på tiden efter Trump, så burde de hellere feje for egen dør. Tegnene på et nyt, og langt mere dramatisk finanskarak end det, der fandt sted i 2008; en fornyet krise i Grækenland; bankkrisen i Italien; uforudsigelige valgresultater i flere lande i år; en eller flere stater, der vil følge i Brexits spor – kombinationen af alle disse udviklinger kunne meget hurtigt stille spørgsmålstegn ved euroens, og selv EU's, eksistensgrundlag. Men disse regeringer er tydeligvis lige så meget ude af stand til, eller uvillige til, at opgive en politik, der har frembragt disse kriser, som de amerikanske Demokrater vægrer sig ved at erkende årsagerne til deres valgnederlag.

Fem år efter ECB-chef Mario Draghis berømte sætning om, at han vil gøre, »hvad der skal til« for at redde euroen, er eurokrisen tilbage på fuldt blus, men med den forskel, at

Centralbankerne nu har affyret alt deres krudt med 'kvantitativ lempelse' og negative rentesatser. Trojkaens nedskæringspolitik over for Grækenland har ødelagt landets økonomi og kostet befolkningen usigelige lidelser. Den tyske finansminister Wolfgang Schäubles stædighed mht. at bevilge Grækenland en gældsreduktion, og naturligvis den voksende fortvivlelse hos folk i Italien, Spanien og Portugal over EU-politikken, truer med at blive udløseren af det globale finanssystems kollaps. Den kinesiske avis *Global Times*, som er talerør for regeringen, advarer netop om dette, og om virkningen på Kina.

Selvfølgelig er krisen i Grækenland blot én af mange miner, der kunne få det transatlantiske finanssystem til at detonere. I betragtning af de 3,7 billioner, som ECB har smidt ud til det skrantende europæiske banksystem, og i betragtning af en statsgæld i USA på 20 billioner, vil alt ikke alene for Trump afhænge af, at han opfylder sit valgløfte og gør en ende på kasinoøkonomien ved at genindføre Glass/Steagall-bankopdelingsloven.

Bankopdelingen – nøjagtig efter de samme regler, som Franklin D. Roosevelt gennemførte i 1933 – er blot det første, uopsættelige skridt, der må følges op af de næste tre love, som Lyndon LaRouche har defineret som en samlet pakke til overvindelse af denne krise. Den nuværende, monetaristiske politik må erstattes af en tilbagevenden til det Amerikanske Økonomiske System, i traditionen efter Alexander Hamilton, med oprettelsen af en nationalbank og et statsligt kreditsystem, og med en massiv forøgelse af økonomiens produktivitet, der kan opnås med et forceret program for udvikling af kernefusionskraft og virkeliggørelsen af et internationalt samarbejde omkring rumfart som drivkraft. I USA er resolutioner, der modsvarer dette, allerede blevet vedtaget af elleve delstatskongresser.

Selv om man ikke tilslutter sig professor i økonomi Mark Blyths synspunkt om, at EU, med de forventede valgresultater i

flere lande, vil falde fra hinanden, endnu før Storbritannien har aktiveret artikel 50 for Brexit, bør det stå klart, at et »vi fortsætter på samme vis« med hensyn til EU og euroen, ikke kan fungere. Ikke overraskende bringer Jean-Claude Juncker med sin hvidbog til overvindelse af krisen i Europa intet nyt frem; hans fem scenarier er blot variationer af den samme, neoliberale, geopolitiske idé.

Alternativet hertil er soleklart: De europæiske nationer må tage imod det kinesiske tilbud om at samarbejde om den Nye Silkevej, det såkaldte Bælt & Vej-initiativ. Dette projekt har allerede i løbet af de forgangne tre år fuldstændig forandret dynamikken i verden; allerede 70 nationer arbejder sammen med Kina, og det drejer sig om det største infrastruktur- og udviklingsprogram i menneskehedens historie. I stedet for planer om at indgå ekstremt tvivlsomme aftaler med kystlande omkring Middelhavet, burde fru Merkel hellere gribe Kinas tilbud om, sammen med andre stater, at opbygge Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien, såvel som også det afrikanske kontinent, og dermed løse flygtningekrisen på en permanent og menneskelig måde.

Som det ser ud, så er den neoliberale politiks betonhoveder ikke til sinds at gøre dette. Den tyske finansminister Schäuble holder stædigt på sit pund kød, og for ham kan der ikke være tale om en gældsreducering for Grækenland. Kina opbygger ikke alene havnen i Piræus som transitpunkt for den Nye Silkevej, men investerer også i byggeriet af jernbaneforbindelsen fra Athen over Beograd til Budapest. Og hvad gør EU-kommissionen? De forsøger at blokere netop dette byggeri!

Det er på allerhøjeste tid, at flere og flere mennesker går sammen med BüSo og Schiller Instituttet om Tysklands og de andre europæiske staters virkelige interesser, som ligger i at samarbejde med Kina, Rusland, Indien, Japan og andre stater om de storslåede perspektiver, der nu er på dagsordenen med den Nye Silkevej. Det er absolut ikke i vores interesse at deltage

i heksejagten på Trump og Putin, og vi bør være himmelhenrykte over, at den nye, amerikanske præsident annullerer interventionskrigene.

Det er først og fremmest et krav at se på årsagerne til, at en stor del af verden befinder sig i så kaotisk en tilstand: Årsagen er den unipolære politik, der er blevet ført af Bush, Thatcher, Blair, Obama og Cameron, og til hvilken politik også NATO's og EU's imperieudvidelse til Ruslands grænser hører, såvel som også politikken med 'farvede revolutioner' og krige i Østeuropa og i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien og Nordafrika. Til denne politik hører ligeledes den neoliberale økonomiske politik, der sætter bankernes og spekulanternes interesser i første række, for at det skal gå etablerementet endnu bedre – dette etablerement, for hvem de 'ynkværdige' ikke engang er værdige at ynkes over. Og, som man nu kan se, er disse neoliberale totalt illiberale, for ikke at sige diktatoriske, når demokratiske flertal går op imod dem.

Heldigvis er det endnu ikke for sent at springe med på det Nye Silkevejstog!

**De transatlantiske nationer
konfronteres
med finanssammenbrud og
borgerkrig
– Trump må gå ind for Glass-**

Steagall og tilslutning til den Nye Silkevej

Leder fra LaRouchePAC, 5. marts, 2017 – Alt imens hysteriet med den »farvede revolutions« angreb på Donald Trump fortsætter i hele Europa og i USA, så er sandheden bag denne »nye McCarthyisme« også ved at komme frem.

Udtalelser om et muligt mord på Trump er fremkommet i flere europæiske pressemedier og i blogosfæren. Obamas justitsminister Loretta Lynch, der nægtede at fængsle bankiererne for deres forbrydelser med hvidvask af narkopenge og med at ødelægge den amerikanske økonomi, har nu offentligt opfordret til voldelige demonstrationer og bemærker, at, i tidligere tider, »blødte folk og ja, nogle af dem døde. Dette er hårdt. Alt, hvad der er godt, er hårdt. Vi har gjort dette før. Vi kan gøre det igen.« At sammenligne det Obama/Soros-anførte kupforsøg med borgerrettighedsbevægelsen er både en løgn og en afskyelighed. Den eneste, legitime sammenligning er med det voldelige kup i Ukraine i 2014, anført af nynazister, som *EIR* har dokumenteret, blev kørt af netop de selvsamme agenter (Se *EIR*'s rapport, »Obama-Soros 'farvede revolutioner'; Nazi-kup i Ukraine, 2014; USA, 2017?«)

Det er ikke det indbildte angreb på »vore vestlige værdier«, der er drivkraften bag dette kupforsøg, men snarere det desperate Britiske Imperium og dets aktiver i USA, der er rædselsslagne over, at imperieopdelingen af verden, der er afgørende for at opretholde deres bankerotte, vestlige finanssystem gennem krige og nedskæringspolitik, trues af Trumps bestræbelser på at bringe USA ind i et samarbejde med Rusland og Kina. Et sådant samarbejde, der vil forene verden gennem et nyt paradigme, baseret på fred og udvikling, vil ikke have plads til de spekulative finansinstitutioner, hvis

fremgang beror på hasardspil, narkopenge og krige. Trump gør forberedelser til at mødes med både Putin og Xi Jinping i de kommende måneder. Samarbejde omkring bekæmpelse af terrorisme og USA's tilslutning til den Nye Silkevejsproces ville betyde enden på Imperiet – måske for altid.

Men Trump har endnu ikke opfyldt sit kampagneløfte om at genindføre Glass-Steagall for at afslutte det tyranni, der begås af Wall Streets »for store til at lade gå ned«-banker, der har suget kreditten ud af hele det transatlantiske finanssystem for at nære deres derivatboble. Denne boble er nu en halv gang større end den, der eksploderede i 2008 som følge af den sindssyge genforsikring af subprime-ejendoms lån og andre værdiløse, spekulative værdipapirer. Hvis præsidenten skal lykkes med at genopbygge den amerikanske økonomi og gøre en ende på den værste narkokrise i nationens historie, må han omgående genindføre de finansielle principper, i Hamiltons tradition, som har været drivkraften bag alle amerikanske perioder med fremskridt.

✘ Franklin Roosevelts Glass/Steagall-angreb på Wall Street er modellen – den eneste model – der kan forhindre den langt værre, finansielle nedsmeltning, der nu truer det europæiske og amerikanske banksystem. Kun ved hjælp af dette indledende, første skridt vil en genindførelse af solide og fornuftige principper for bankpraksis – som dirigerer statslig kredit til industri, landbrug, infrastruktur og en genindførelse af videnskabeligt fremskridt – atter være i stand til at gøre Amerika stort igen. Det er den effekt, som **LaRouches Fire Love** har.

Muligheden for en sådan revolutionær transformation af nationen og verden har aldrig været større end den er i dag. Kampagnen, der har til hensigt at bringe Trumps præsidentskab til fald, har ikke held til at overbevise det amerikanske folk. Efter at Trump anklagede Obama, og Obamas »oversiddere« i efterretningssamfundet, for at køre løgnkampagnen, der anklager Trump for ulovlige bånd til Rusland, måtte *New York*

Times indrømme præcis dette. I en artikel fra 2. marts forklarede *NYT* Obama-administrationens anbringelse af hemmelige (og falske), udokumenterede efterretninger i officielle dokumenter, hvor de sænkede hemmelighedsgraden med det formål at maksimere disses cirkulering og forberedte efterforskninger for kriminelle handlinger, baseret på disse løgne.

Nu har Trump anklaget Obama for at aflytte hans kontorer i Trump Tower under kampagnen og tilføjet, at »dette er Nixon/Watergate« og »dette er McCarthyisme«. Han har krævet, at Kongressen udfører en tilbundsgående efterforskning. Obamas chef for den nationale efterretningstjeneste, James Clapper – bedst kendt for sin løgn over for Kongressen i 2013, hvor han benægtede, at efterretningssamfundet overvågede millioner af amerikanere (afsløret som løgn af Snowden-afsløringerne) – optrådte i dag på NBC's »Mød Pressen« for at benægte, at der fandt en sådan aflytning af Trump Tower sted (selv om han denne gang var lidt mere forsigtig og sagde, »så vidt jeg ved«). Vi får se.

Aktivistteams fra LaRouchePAC deltog i pro-Trump møder i hele landet søndag, hvor de både oplevede en høj grad af anerkendelse af LaRouches år med at afsløre Obamas forbrydelser og også en åbenhed over for bestræbelserne på at få Demokrater og Republikanere til at kræve, at Trump går frem med sit løfte om at genindføre Glass-Steagall. Men aktivisterne bemærkede, at befolkningen, ligesom Kongressen, er selvisk optaget af partiske angreb uden meget hensyn til, eller blot begreb om, afgørende politiske spørgsmål. Indgriben med LaRouches Fire Love har aldrig været mere presserende. Med det transatlantiske banksystem, der er rede til at sprænges, og de hektiske bestræbelser på at fremprovokere en borgerkrig eller et kup i USA, har vi ikke tid til mangel på klarhed.

Som Helga Zepp-LaRouche i dag sagde til medarbejdere: »Dette er vores livs største kamp. Folk bør ikke opføre sig dumt.«

Trumps tale til Kongressen: Vil Obamas kupforsøg imod ham blive overvundet?

Leder fra LaRouchePAC, 28. februar, 2017 – De intense angreb mod præsident Donald Trump fra liberale, »globalistiske« medier og partiledere i Europa og USA bliver nu afsløret som et kupforsøg imod ethvert samarbejde, eller blot relationer, mellem USA og Rusland. Som formand for Efterretningskomiteen i Repræsentanternes Hus, Devin Nunes, vurderede det i går: »Dette er en ny McCarthyisme«. Forhåbentlig er det afslørede kup ved at miste terræn.

Men der er nu afgørende spørgsmål om præsidentens tale til en samlet Kongres i aften.

Hvordan vil præsidenten tackle disse krav, i McCarthy-traditionen, om en politik for konfrontation, og endda krig, med Rusland og Kina?

Vil præsident Trump, som han har indikeret, fremlægge planer for storstilede investeringer i den amerikanske økonomi, i moderne infrastruktur? Dette er ikke alene det mest udbredt støttede løfte i Trumps præsidentskab. Det er også de midler, ved hvilke reel produktivitet og produktiv beskæftigelse atter kan indføres i en økonomi, som uden dette står over for endnu et umiddelbart finanssammenbrud. Store europæiske banker rapporterer om enorme tab. Alene spredningen af antydningen i finansmedierne om, at Trumps meget omdiskuterede infrastrukturplaner er sat »i venteposition«, har ført til

advarsler fra sådanne personer som tidligere embedsmand i Reaganregeringen, David Stockmann, samt fra andre »markedsanalytikere«, om, at en generel 'udblæsning' af gæld vil finde sted i dette forår.

Det afgørende spørgsmål er en *kreditinstitution i Hamiltons tradition*, for at disse investeringer kan virkeliggøres på det mest produktive, teknologiske niveau. Planer om skattelettelser »for infrastruktur« vil intet frembringe.

Vil præsidenten tale om rumprogrammet og sit antydede ønske om en snarlig tilbagevenden til bemandet udforskning og udvikling af Månen? Den 24. februar kom NASA med visse indikationer på basis af et krav fra regeringen om en indledende undersøgelse. De peger på et stadig højere niveau af fremskridt inden for produktivitet. Månen er ikke blot det næste prøveområde for nye teknologier og nye energiresurser; den udgør også menneskehedens afgørende første skridt til Solsystemet, og hinsides dette.

Dette var det førende diskussionsemne ved mandagens møde i LaRouchePAC National Policy Committee.

Vil præsident Trump foreslå Glass/Steagall-loven for Kongressen, som han gjorde i oktober under sin kampagne; og som begge de politiske partiers platforme ved præsidentvalget krævede? Den tværpolitiske støtte til loven er vokset betragteligt i den amerikanske befolkning, under truslen om et endnu mere ødelæggende finanssammenbrud.

Uden at opdele Wall Streets og Londons storbanker og nedlukke deres spekulationskasinoer – før de endnu engang nedsmelter – vil hverken investeringer i produktivitet og videnskabeligt fremskridt, eller udlån til produktiv beskæftigelse, finde sted.

Og igen, de »Fire Nye Love til at redde nationen«, som Lyndon LaRouche for to et halvt år siden skiteserede som afgørende – og for hvilke tusindvis af appeller er blevet overbragt til

Det Hvide Hus i ugen op til præsidentens tale i aften. Som LaRouche allerede dengang, i juni 2014, sagde, så er de handlinger, der gives udtryk i disse »Fire Love«, ikke »en mulighed«, men en uopsættelig nødvendighed.

EU-Imperiet er det Fjerde Rige

14. feb., 2017 – I et interview med Sputnik Italien fokuserede den italienske, økonomiske ekspert Alberto Bagnai på den økonomiske krise i Europa, og hvordan den havde betydet katastrofe for Italien, der tidligere i 2008 var blevet ramt af den økonomiske nedsmeltning.

Bagnai kritiserede især den offentlige meningsdomstol, hvor enhver, der forsvarer sit lands nationale interesser, identitet eller evne til at kontrollere sine grænser, fordømmes som en populist.

»Dette sker, fordi vi lever i en historisk periode, hvor kun multinationale selskaber ejer suverænitet. Det er klart, at mediernes afvisende reaktion på ideen om, at folk også kan eje suverænitet og identiteter, spiller i hænderne på nogen«, sagde han.

Bagnai kommenterede yderligere den kendsgerning, at der er 90 NATO- og USA-atombomber på italiensk jord, noget, som han siger, sætter spørgsmålstegn ved, om Italien rent faktisk er et suverænt land.

»At Italien skulle besidde suverænitet er udelukket, og

problemet er, at tiden er inde til at forstå, at vi bør drage fordel af situationen og forhandle de bedste betingelser for vort land nu, [og adressere] forholdet mellem bossen og hans lokale repræsentant, Tyskland«, sagde han.

Bagnai fortsatte, at »det er meget usandsynligt, at Rom igen vil blive hovedstaden i Imperiet i de kommende år ... I betragtning af, at vi er et afhængigt land, kan vi enten gå i retning af en Europæisk Union, der de facto er blevet det Fjerde Rige, som USA er imod, eller vi kan opnå lidt autonomi ved at forhandle med Rusland og Washington«, sagde han. »På samme måde er gensidig tilnærmelse ikke nødvendigvis en negativ ting. Det er meget bedre end at kaste atombomber på hinanden«.

Sputnik Tyskland kørte en version af interviewet, der blev gennemført ved et møde i det italienske Deputeretkammers »Cenacolo«-værelse, sponsoreret af det nyfødte »Centro Studi Machiavelli«. De øvrige talere inkluderede den tidligere Vatican-bankier Ettore Gotti Tedeschi og tidligere redaktør af ugemagasinet *Italia*, Marcello Veneziani.

Bagnai var blandt de fremtrædende talere ved det nylige møde i Milano, »Efter euroen«, med Marco Zanni, Marcello Foa, Claudio Borghi og leder af Lega Nord, Matteo Salvini.

<https://sputniknews.com/europe/201702141050653385-europe-italy-economic-crisis-globalization/>

Foto: Den italienske økonom, Alberto Bagnai.

George Soros under angreb i Europa

29. jan., 2017 – Angiveligt ved et »uheldigt læk« offentliggjorde det Hollandske Finansministeriums webside den 24. jan. data om spekulative »short sales« i stor skala, som George Soros har gennemført mod den hollandske ING Bank, på bankens bekostning. Affæren går tilbage til 2012, men dens afsløring ophidsede spekulanter internationalt, så informationen blev taget af websiden senere på dagen.

Var dette et uheld, eller lå der mere bag? Metoden med short-selling, som George Soros og samarbejdspartnere blandt hedgefonds har udøvet imod Europas finansinstitutioner, bliver med rette beskyldt for meget af orkestreringen af krisen i 2007-08.

I øjeblikket er Soros under direkte angreb i Makedonien og Ungarn, rapporterer nyhedstelegrammer. Makedoniens avis *Republika* rapporterer, at, den 16. jan., blev der lanceret en national kampagne for at undersøge Soros' forbindelser til NGO'er og politiske grupper i landet. Dette refererer til Open Society og Otpor, der har været aktive på Balkan i flere år.

Kort tid forinden havde den ungarske premierminister Viktor Orbán meddelt, at hans regering ville »bruge alle midler« til at neutralisere og opløse de Soros-finansierede NGO'er i landet. Szilárd Nemeth, formand for Orbán's Fidesz-partis parlamentsgruppe, har bebudet fjernelsen af alle NGO'er i Soros' kreds frem til foråret.

Makedoniens premierminister Nikola Gruevski, der angribes af anklager, der kommer fra diverse NGO'er, om korrupsion, og som har problemer med at finde partnere til at danne et nyt regeringsflertal efter valgene i december (hvor hans VMRO-DPMNE-parti allianse led store tab), har krævet, at Makedonien

skal »af-Sorosiferes«. Han anklager fremtrædende kritikere af sin regering for at være på Soros' lønningsliste, og deres navne er blevet offentliggjort på Facebook.

RADIO SCHILLER den 9. januar 2017:

**USA efterretningsrapport har ingen beviser om russisk hacking af valget//
Obamas militære provokationer**

Med formand Tom Gillesberg

POLITISK ORIENTERING den 5. januar 2017:

Farvel til 2016, Obama og det gamle paradigme.

Se også 2. del.

Med formand Tom Gillesberg:

Lyd:

ECB erklærer Italien krig: Kræver mere blod fra befolkningen for Monte dei Paschi Bank

27. dec., 2016 – Den italienske finansavis *Il Sole 24 Ore* rapporterede i går, at Den europæiske Centralbank, ECB, har sendt et brev til bestyrelsen for Monte dei Paschi, MPS, med krav om en kapitalforøgelse, der er næsten dobbelt så stor som tidligere fastlagt. Brevet blev afsendt få timer efter at MPS havde anmodet om bemyndigelse til at gå med i den italienske regerings »forebyggende«
bailout, eller nationalisering. ECB kræver nu en kapitalforøgelse på 8,8 mia. euro, i stedet for det tidligere fastlagte beløb på 5 mia.

Skiftet bygger på ECB's nye klassificering af MPS, til samme vurdering som de græske banker under den græske finanskrisen.

ECB kræver, at 4,5 mia. skal tegnes af regeringen, mens 4,3 mia. skal indhentes gennem »fælles ansvar«, dvs., en bail-in af obligationsindehavere af første og anden prioritet. Regeringen insisterer imidlertid på sin plan med at refundere 100 % til detail-obligationsindehavere og på en 30 % 's nedskæring af institutionelle obligationsindehavere.

ECB's krav er det samme som en krigserklæring mod en national afgørelse, der trodser EU-lov. Dette kommer fra samme Mario Draghi, der sluttelig er ansvarlig for MPS' bankerot ved i 2008 at have bemyndiget en overtagelse, der kostede MPS 19 mia., og som en undersøgelseskomite har peget på som den ene, enkeltstående årsag til MPS' finansielle problemer. Draghi løj og sagde, at omkostningerne ved overtagelsen ville blive 9 mia. euro, vel vidende, at en rapport fra Banca d'Italia – Italiens centralbank – et år tidligere havde fremlagt det virkelige beløb.

Draghi bemyndigede også en kapitalforøgelse og udstedelse af underordnede obligationer for at finansiere overtagelsen, så vel som også derivatinstrumenter, der tilføjede yderligere tab. Hvis MPS ikke var gået med på denne vanvittige operation, ville banken have været bedre i stand til at takle sit problem med kommercielle lån.

Med dette seneste træk har ECB gjort det italienske 20 mia. store sikkerhedsnet endnu mere utilstrækkeligt for hele banksystemet, men frem for alt, så har ECB erklæret sin plan om at påtvinge Italien den samme, brutale behandling, som den påtvang Grækenland.

**Nationalisering af Monte dei
Paschi Bank sandsynlig
fredag;
obligationsindehavere vil**

blive brændt af

22. dec., 2016 – Den italienske finansminister Carlo Padoan forsikrede den 21. dec. offentligheden om, at »det italienske banksystem er solidt, selv om der er nogle krisesituationer«; men nu er dette ikke sikkert. Den umiddelbare »krisesituation« er, at man den 23. dec. sandsynligvis vil beslutte at nationalisere Monte dei Paschi di Siena (MPS) Bank, den tredjestørste i Italien. Bankens meddelelse den 21. dec. om, at den kun havde likviditet tilbage til et par måneder, førte til styrtdyk og suspendering af handel med både bankens aktier og obligationer; og bankens desperate forsøg på at rejse €5,5 mia. i ny kapital synes næsten sikkert at være slået fejl. Både MPS' bestyrelse og den italienske regering havde planlagt møder til torsdag aften om nationalisering.

Nye elementer forværrer i dag situationen. For det første vil obligationsindehaverne efter al sandsynlighed blive brændt af generelt. De større, institutionelle investorer, der frivilligt har accepteret en »swap« for at rejse kapital, har iflg. rapporter taget en 'hårklipping' på 20 % i værdien af deres obligationer. Detail-obligationsindehavere, der er almindelige bankindskydere, vil også blive brændt af; en nationaliserings-bailout vil omfatte en bail-in.

For det andet rapporterer både Bloomberg News og *Financial Times* i dag, at to eller flere andre banker kunne blive nationaliseret umiddelbart efter MPS; og at den italienske regerings nye €20 mia. store bailout-fond igen kan blive forøget. Banco Popolare di Vicenza er en af de banker, rapporten nævner.

Sluttelig, så handles nogle MPS-obligationer nu til så lidt som 40 cents/dollaren; hvis en nationalisering »afbrænder« obligationsindehaverne med kun 20 % af deres indeståender, kunne den Europæiske Centralbank og/eller den Europæiske Kommission afgøre, at dette er en bailout, hvilket overtræder

EU's regler om bail-in, og kræve, at obligationsindehavernes tab sættes op.

Smittespredning har ramt andre italienske bankaktier og bankobligationer, selv om det hidtil har været i langt mindre målestok end MPS; og den har ramt Spaniens statsobligationer, med en stigning i rentesatsen (1 % på 10-årige obligationer) til følge.

Mordet på ambassadør Karlov – Obamas svanesang for krig

Leder fra LaRouchePAC, 21. december, 2016 – Konfronteret med direkte anklager om at have gjort alvor af sin offentlige trussel om at gøre gengæld over for Rusland, for dets angivelige omstyrting af det amerikanske valg, »på et tidspunkt og et sted efter vores valg«, har Obama ikke forholdt sig fuldstændig tavs omkring mordet på den russiske ambassadør Andrej Karlov i Tyrkiet, men gjorde sig rent faktisk den ulejlighed yderligere at bagvaske Rusland, ligesom han også praler af sine udenretslige seriedrab gennem droner og andre midler i hele verden.

»Noget af [gengældelsen] kan være udtrykkelig og offentlig; og noget vil måske ikke være det«, sagde Obama til NPR sidste torsdag, hvor han hævdede sin ret til at respondere militært til den blotte anklage om, at Rusland skulle have ført cyberkrigsførelse. Obama har nægtet at lade sine efterretningsfolk aflægge forklaring for Kongressen, selv bag lukkede døre, om

hans angivelige beviser for russiske cyberangreb. Forestiller han sig, at verden har glemt, hvad Edward Snowden afslørende om den globale cyber-krigsførelse, som NSA, USA's sikkerhedstjeneste, udfører?

I dag, mens civiliserede nationer sendte kondolencer til Rusland og Tyrkiet og svor at samarbejde om bekæmpelse af terrorisme, tog Obama sig tid fra sit golfspil til at tilføje nye sanktioner imod russiske foretagender og forretningsfolk. Nyvalgte præsident Donald Trump sendte kondolencebrev og svor, at USA under hans præsidentskab ville arbejde sammen med Rusland og alle nationer, der er dedikeret mht. at rense verden for terrorsvøben.

Måske opfordrede Obama *New York Daily News* til at give udtryk for hans følelser gennem deres overskrift: »Mordet på den russiske ambassadør Andrej Karlov var ikke terrorisme, men gengældelse for Vladimir Putins krigsforbrydelser«. Som det længe er blevet dokumenteret, inklusive gennem Trumps valg af national sikkerhedsrådgiver, general Michael Flynn, så ville dette være helt i overensstemmelse med Obamas vedvarende støtte til al-Qaeda og hermed relaterede terrororganisationer, for at forfølge hans kriminelle mani for »regimeskifte« imod sekulære regeringer, der bekæmper terrorisme, og som ikke har forbrudt sig imod USA.

Hensigten med mordet på Karlov er klar – Rusland, Tyrkiet og Iran har fortrængt den morderiske Obama-administration i Sydvestasien og demonstreret, at terrorbevægelserne, som støttes af saudierne, briterne og USA, faktisk kan nedkæmpes gennem samarbejde med de suveræne regeringer i området. Hvad der er endnu værre, set fra Obamas controllers, i London og på Wall Street, side, er det faktum, at disse nationer udgør et betydningsfuldt element i det »nye paradigme«, centreret omkring Kinas proces med global udvikling gennem den Nye Silkevej, og som underminerer det bankerotte, vestlige finanssystems evne til at udplyndre nationerne i Asien, Afrika og Latinamerika.

Verdens ældste bank, Monte dei Paschi di Siena, er ved at kollapse, selv, mens dette læses, og truer med at fremskynde det uundgåelige kollapse af de europæiske og amerikanske forstore-til-at-lade-gå-ned-banker. En statslig bailout fra den italienske regering er under udarbejdelse, iflg. *Financial Times*, på trods af EU-regler om, at insolvente banker fremover skal gennemføre en »bail-in« – dvs., en ekspropriering af obligationsindehaveres, og endda bankindskyderes, midler, for at betale spekulanternes derivater. Der er tilsyneladende en erkendelse af, at en bail-in af den tredjestørste, italienske bank sandsynligvis ville forårsage en smitte, der kunne vælte hele det vaklende, vestlige finanssystem. Men endnu en bailout vil blot være det samme som at udskyde krisen endnu en liden stund.

Det intense pres for at få krig, på vegne af Obama og hans britiske herrer, demonstrerer sindssygen hos denne døende race af oligarker. Amerika befinder sig i et kulturelt og økonomisk morads – hvor dødsraten for første gang i dets historie stiger; hvor en ud af 15 indbyggere er afhængige af opiater eller lignende stoffer; hvor man har det hidtil største antal mennesker i den arbejdsdygtige alder, der er sat uden for arbejdsstyrken. I dag kom det frem, at nyvalgte præsident Trump havde inviteret tenoren Andrea Bocelli til at synge ved indsættelsesceremonien, men at denne »havde fået for meget pres« fra de sociale medier og havde måttet opgive. Den offentlige mening foretrækker åbenbart hæsligheden med en rocksanger, der mimer, frem for ethvert udtryk for skønhed.

Amerika udtrykte sin afsky for denne dekadence ved at afvise Obamas og Hillarys dagsorden for krig og nedskæringspolitik, ligesom briterne og italienerne afviste EU; som filippinerne afviste USA's imperiediktater, og som lignede gærende revolutionære udtryk, der nu fejer ind over den vestlige verden.

Løsningen på dette mareridt er for hånden. En tilslutning til Kina og Rusland omkring den Nye Silkevejsproces ville ikke

alene få USA tilbage til at opbygge nationer, i stedet for at ødelægge dem, men ville også gøre det muligt at genopbygge Amerikas decimerede og forfaldne infrastruktur. Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets grundlægger, sagde i dag, at intet mindre end en global renæssance kan takle spørgsmålet om kvaliteten af tankegangen hos en befolkning, der er degraderet gennem en sådan »populærkultur« og økonomisk fordærvelse. At gå med i Schiller Instituttet bør være det første skridt for alle, der ønsker at være en del af denne kamp for menneskelig værdighed og klassisk kultur.

Se: <http://schillerinstitut.dk/si/kontakt/#aktion>

Foto: Vladimir Putin viser Ruslands ambassadør til Tyrkiet, Andrej Karlov, der på tragisk vist døde i Ankara under et terrorangreb den 19. dec., den sidste respekt. [en.kremlin.ru]

EU-oligarkiet går ned med et brag i italiensk folkeafstemning

5. dec., 2016 – Denne rapport blev publiceret i EIR European Alert Service:

Det overvældende nederlag for pro-EU-oligarkier i den italienske folkeafstemning om en forfatningsændring den 4. dec., åbner for en ny fase i europæisk politik og har globale implikationer. Dette er det tredje chok, leveret af den glemte borgers verdensomspændende oprør mod et politisk etablissement, der er ansvarlig for en økonomisk krise og for

krige, der driver millioner af mennesker ud i fattigdom, fortvivlelse og død. Ikke tilfældigt kom den største andel af Nej-stemmerne fra de sydlige regioner, såsom Sicilien og Sardinien, som har de højeste tal for ungdomsarbejdsløshed og fattigdom, og ligeledes fra den nordøstlige region Veneto, som blev hårdest ramt af den industrielle ørkendannelse efter krisen i 2008, og med en høj rate af selvmord blandt mindre virksomhedsejere.

Med en valgdeltagelse, der lå på næsten 70 % hjemme (66 % inkl. vælgere i udlandet), gav italienerne en lektion i visdom ved, med 60 % mod 40 %, at afvise en forfatningsreform, der var dikteret af den Europæiske Union og investeringsbankierer. Hvis reformen var blevet vedtaget, ville den have forvandlet parlamentet til en institution, der blot skulle eksekvere en diktatorisk magt, der ikke havde base i Rom, men i Bruxelles og Frankfurt (dvs., EU-kommissionen og ECB). Faktisk erklærer introduktionen til lovforslaget til forfatningsreformen, at dens hensigt er »i en udtømmende grad at rationalisere det komplekse styrelsessystem med flere niveauer, som udtrykkes mellem den Europæiske Union, staten og lokale autonomier«. Ikke færre end fire nye artikler i forfatningen fastslog, at EU-lov var på samme niveau som italiensk forfatningsbestemt lov.

En ny, turbulent fase vil nu begynde for Italien og EU. Premierminister Matteo Renzi trådte tilbage, og statspræsident Sergio Mattarella må nu pålægge en ny, politisk person eller teknokrat at danne ny regering. Oppositionspartierne Lega Nord og Femstjernebevægelsen (M5S) har krævet snarligt valg, men der er fortsat et stort flertal i parlamentet til støtte for en premierminister fra det Demokratiske Parti (som Renzi er leder af). Hertil kommer, at, før der kan afholdes nyvalg, må en ny valglov først vedtages, eftersom Forfatningsdomstolen har afgjort, at den nuværende lov er forfatningsstridig.

Desuden er det vanskeligt for Mattarella at opløse parlamentet, når budgetloven stadig mangler at blive vedtaget

og den aktuelle bankkrise kunne komme ud af kontrol.

Den finansstorm, som var blevet annonceret, ifald valget blev et nederlag for Renzi (Raffaele Jerusalem, adm. dir. for Borsa Italiana, den italienske børs, advarede om »kolossale short positions«[1] på Italien, i forventning om en sejr for 'Nej'), kom ikke dagen derpå. Tiden rinder imidlertid ud for Monte dei Paschi di Siena og andre banker, der forventer en løsning på akkumulerede tab under ti år med depression, og en EU-dikteret »markedsløsning«, der involverer en bail-in (ekspropriering) af (visse typer) indskydere, er nu mere vanskelig end før. Hvis krisen udløses, vil den sprede smitte i hele finanssystemet.

Italien vil om kort tid blive konfronteret med et valg: enten at gennemføre finansfascisme, eller også forlade euroen og implementere nationale nødretslove, som vil omfatte en Glass/Steagall-finansreform og en storstilet plan for investeringer i infrastruktur og for en økonomisk genrejsning; dette i samarbejde med Kinas strategi for den Nye Silkevej.

[1] *Hvad er en 'short (eller short position)'*? Det er en retningsbestemt handels- eller investeringsstrategi, hvor investor sælger aktier, han har lånt på det åbne marked. Investors forventning er den, at prisen på aktien vil falde over tid, på hvilket tidspunkt han vil købe aktierne på det åbne marked og tilbagelevere aktierne til den handler, han lånte dem af. (wiki investopedia)

RADIO SCHILLER den 5.

december 2016: Nu har Italien sagt "Nej": Den globale transformation fortsætter

Med formand Tom Gillesberg

Tysklands fremtid ligger i den Nye Silkevej! Af Helga Zepp-LaRouche

Tyskland må forpligte sig til denne politik for fred i det 21. århundrede, et totalt nyt paradigme, der erstatter geopolitik med menneskehedens fælles interesse, og Tyskland må aktivt blive en del af et reelt »fællesskab for en fælles skæbne«, som Xi Jinping udtrykker det.

Tyskland må også yde et vigtigt bidrag til en dialog mellem kulturer, der må ledsage denne nye, økonomiske verdensorden, hvis vore bestræbelser skal krones med held. Vi har i Tyskland en rig arv af humanistisk filosofi og klassisk kultur, som på forunderlig vis finder genklang i andre kulturers højdepunkter. Kun, hvis vi genopliver alle nationers bedste, kulturelle udtryk og bringer hinanden ind i en levende dialog, vil vi være i stand til at overvinde den nuværende civilisationskrise.

Leder fra BüSo, 26. nov., 2016 – Heinrich Heines berømte

overvejelse springer i erindring: 'Når jeg tænker på Tyskland om natten ...' I sandhed, hvilken retning har kursen i Tyskland, eller rettere sagt: Hvor er Tyskland ved at drive hen? Det faktum, at Angela Merkel stiller op til en fjerde embedsperiode, er ikke betryggende. I modsætning til det indtryk, hun forsøger at skabe, er yderligere fire år med en Merkel-regering ikke et løfte om stabilitet, men om det modsatte.

Både Brexit i Storbritannien og valget af Donald Trump i USA er udtryk for en afvisning af hele paradigmet med neoliberal »globalisering«, der blot er et synonym for det anglo-amerikanske imperium. Denne 'globalisering' har ført til forarmelse af voksende dele af befolkningen til fordel for finansoligarkiet, i alle lande, der har været underkastet reglerne for neoliberal monetarisme. Denne 'globalisering' – dvs., City of Londons og Wall Streets krav om unipolær overhøjhed over verden – er ansvarlig for en hel række krige, baseret på løgne, fra Afghanistan til Irak, Libyen, Syrien og Yemen, og som har forårsaget flygtningekatastrofen. 'Globalisering' betyder også farvede revolutioner, som er en politik for regimeskift mod demokratisk valgte regeringer, såsom i Ukraine; det betyder en NATO- og EU-politik for udvidelse mod øst og inddæmning, og det ville sandsynligvis, snarere før end siden, have bragt os ind i en global konfrontation med Rusland og Kina under en Hillary Clinton-administration.

Kansler Merkel og den chokerede [forsvarsminister] Ursula von der Leyen repræsenterer dette taber-paradigme, og tanken om endnu fire år – uden en ny politik og absolut uden nogen som helst vision for fremtiden – betyder ikke stabilitet, men derimod voksende politisk splittelse i Tyskland og disintegrationen af et EU i oprør. Med den næste, finansielle krise, der med sikkerhed vil komme, vil Merkel-Schäuble-regeringen med sikkerhed atter engang påtvinge borgerne omkostningerne herfor, og, ved at gøre dette, risikere kaos.

Skrøbeligheden i den afskyelige flygtningeaftale med Tyrkiets Erdogan og diverse regeringer i Afrika er et løfte om, at det kun er et spørgsmål om tid, før denne krise atter eksploderer.

Merkel repræsenterer dette paradigme, der uafvendeligt er i færd med at synke. Præcis ligesom 304 medlemmer af det Europæiske Parlament, som netop har vedtaget en resolution, der anklager Rusland for at føre massiv anti-europæisk propaganda, så støtter hun en EU- og NATO-politik, som gør netop det, de anklager Rusland for at gøre. Vi må én gang for alle sætte en stopper for den Kolde Krigs tankegang.

Den næste amerikanske præsident har allerede sagt, at han ønsker at forbedre relationerne med Rusland og Kina og har i denne hensigt allerede ført samtaler med den russiske præsident Putin og den kinesiske præsident Xi. Trump har endda signaleret, at USA gerne vil være med i AIIB og samarbejde med Kinas Silkevejspolitik.

I løbet af kun tre år er Kinas Silkevejsinitiativ blevet historiens største program for infrastruktur og økonomisk vækst, tolv gange så stort som Marshallplanen, hvis man måler i nutidige dollars. Halvfjerds nationer samarbejder om det, samt flere end 30 internationale institutioner. Kina har alene 1,4 bio. euro i investeringer; 4.4 mia. mennesker har allerede fordel af en utroligt mangefacetteret vifte af dem – højhastighedsjernbaner, skabelse og distribuering af energi, vandstyringsprojekter, nye videnskabsbyer, grundforskning, innovation, fælles rumforskning osv. Xi Jinping har tilbudt samarbejde med den Nye Silkevej til alle lande på Jorden på basis af »win-win«-samarbejde. Flere og flere lande svinger over i dette nye paradigme, der, i stedet for et nulsumsspil, er med til at overvinde fattigdom og underudvikling, til alles fælles fordel.

Slut jer til mig i denne kamp

I mere end 25 år har jeg ført kampagne for programmet med at bygge den Nye Silkevej, et program, som jeg sammen med min mand Lyndon LaRouche for første gang foreslog som respons på [Berlin]Murens fald og Sovjetunionens opløsning. Vi har fremlagt dette koncept på hundreder af konferencer og seminarer i hele verden siden da, og nu er det flertallet af menneskehedens politik. Med jeres hjælp kan vi nu sætte dette program på Tysklands dagsorden – et program, der især ville komme *Mittelstand* (små og mellemstore virksomheder) til gode, og på basis af hvilket mange produktive jobs ville blive skabt.

For at skabe et reelt perspektiv og alternativ for Tyskland, har vi ikke brug for et AfD (partiet Alternativ for Tyskland), som ikke har nogen løsninger at tilbyde; men sammen med mig kan man sætte samarbejde med USA, Rusland og Kina på dagsordenen, et samarbejde omkring byggeriet af den Nye Silkevej. Kun gennem et sådant samarbejde kan vi udvikle Mellemosten og Afrika med en Ny Silkevejs-Marshallplan, og således løse flygtningekrisen på en human måde. Desuden er det netop, hvad general Michael Flynn, Trumps nye nationale sikkerhedsrådgiver, allerede i april, 2015, krævede.

Tyskland må forpligte sig til denne politik for fred i det 21. århundrede, et totalt nyt paradigme, der erstatter geopolitik med menneskehedens fælles interesse, og Tyskland må aktivt blive en del af et reelt »fællesskab for en fælles skæbne«, som Xi Jinping udtrykker det.

Tyskland må også yde et vigtigt bidrag til en dialog mellem kulturer, der må ledsage denne nye, økonomiske verdensorden, hvis vore bestræbelser skal krones med held. Vi har i Tyskland en rig arv af humanistisk filosofi og klassisk kultur, som på forunderlig vis finder genklang i andre kulturers højdepunkter. Kun, hvis vi genopliver alle nationers bedste,

kulturelle udtryk og bringer hinanden ind i en levende dialog, vil vi være i stand til at overvinde den nuværende civilisationskrise.

Slut jer til mig i kampen for at sikre, at denne ekstraordinære chance gribes i Tyskland, og til fordel for Tyskland – en chance for at samarbejde med den nye, samarbejdsparate administration i USA, og med det økonomiske alternativ, der ligger i dynamikken med den Nye Silkevej. Hvis I gør dette med beslutsomhed, kan Tyskland atter blive 'en nation af digtere, tænkere og opfindere', og de fremtidige generationer vil atter opleve fremgang.

* * *

Jeg støtter denne appel: »Tysklands fremtid ligger i den Nye Silkevej!« med min nedenstående underskrift, og jeg vil hjælpe med at cirkulere den.

Foto: Den kinesiske præsident Xi Jinping (i midten) besøger havnen i Duisburg, Tyskland, 29. maj, 2014. [Photo/Xinhua]

**Det kommende verdenslederskab
udgøres af Glass-Steagall
og LaRouches Fire Økonomiske
Love.**

Dansk uddrag af LaRouchePAC Internationale Webcast, 28. okt., 2016.

Dette er ikke noget, der kun er vigtigt for den nationale scene; men dette er i færd med at udforme et paradigmeskifte, som i øjeblikket finder sted på den internationale scene. For to uger siden så vi det dramatiske skift, hvor Filippinerne, med præsident Dutertes besøg i Kina, ændrede sin kurs til at komme på linje med Kinas; hvor han siger, at han nu ændrer sit lands kurs i overensstemmelse med den ideologiske strømning i de eurasiske, allierede lande, der nu er i færd med at skabe et nyt, økonomisk paradigme. Vi så dette meget tydeligt i en tale, som den russiske præsident Vladimir Putin holdt ved Valdai-diskussionsklubbens årlige sammentræf 2016 i Sotji, Rusland. Vi vil gå nærmere i detaljer med dette, men Putins understregninger er meget klare, og jeg mener, at de omfatter nogle af de spørgsmål, vi vil diskutere i aften. For det første, faren ved NATO's/Obamas holdning, der nu har bragt os i farlig nærhed af et udbrud af Tredje Verdenskrig; en krig, som ingen på den russiske side søger, som Putin gjorde det meget klart. Og ligeledes det presserende nødvendige, totalt nye, økonomiske paradigme for at slå bro over svælget mellem et lille antal meget rige Wall Street-spekulanter, og et meget stort antal fattigdomsramte, ikke alene mennesker, men hele nationer; og desuden, at bringe teknologisk fremskridt til alle og gøre dette til paradigmet for relationer nationerne imellem.

Matthew Ogden: Jeg tror, vi kan sige, at vi befinder os ved et meget dramatisk vendepunkt i verdenshistorien, og ved et meget dramatisk vendepunkt for vores nation. I løbet af de seneste uger har vi, som I har kunnet følge på LaRouchePAC's webside, mobiliseret en national mobilisering for at sætte hr. Lyndon LaRouches økonomiske program på dagsordenen, under betegnelsen

'De Fire Hovedlove; de Fire Nye Love til USA's økonomiske genrejsning', og disse love er baseret på Alexander Hamiltons fundamentale principper og hans arbejde med at etablere en videnskab om økonomi, der opbyggede USA. Vi har lanceret en kampagneside for mobilisering, og jeg vil direkte fremhæve, at det er vores dagsorden at bringe det amerikanske folk ind i denne mobilisering for at gøre jeres forståelse af, hvad det er for økonomiske principper, som Hamilton skabte, dybere; og hvad det er, som hr. LaRouche har inkorporeret i disse Fire Love.

Dette er ikke noget, der kun er vigtigt for den nationale scene; men dette er i færd med at udforme et paradigmeskifte, som i øjeblikket finder sted på den internationale scene. For to uger siden så vi det dramatiske skift, hvor Filippinerne, med præsident Duterte's besøg i Kina, ændrede sin kurs til at komme på linje med Kinas; hvor han siger, at han nu ændrer sit lands kurs i overensstemmelse med den ideologiske strømning i de eurasiske, allierede lande, der nu er i færd med at skabe et nyt, økonomisk paradigme. Vi så dette meget tydeligt i en tale, som den russiske præsident Vladimir Putin holdt ved Valdai-diskussionsklubbens årlige sammentræf 2016 i Sotji, Rusland. Vi vil gå nærmere i detaljer med dette, men Putins understregninger er meget klare, og jeg mener, at de omfatter nogle af de spørgsmål, vi vil diskutere i aften. For det første, faren ved NATO's/Obamas holdning, der nu har bragt os i farlig nærhed af et udbrud af Tredje Verdenskrig; en krig, som ingen på den russiske side søger, som Putin gjorde det meget klart. Og ligeledes det presserende nødvendige, totalt nye, økonomiske paradigme for at slå bro over svælget mellem et lille antal meget rige Wall Street-spekulanter, og et meget stort antal fattigdomsramte, ikke alene mennesker, men hele nationer; og desuden, at bringe teknologisk fremskridt til alle og gøre dette til paradigmet for relationer nationerne imellem.

Vi vil komme ind på disse spørgsmål, men først og fremmest

spørgsmålet om Glass-Steagall; nødvendigheden af at nedlukke det, der nu tydeligvis er det bankerotte Wall Street-regime, og spørgsmålet om, hvad der nødvendigvis må efterfølge denne nedlukning. De Fire Love efter Hamiltons principper, som hr. LaRouche har udarbejdet, er nu helt klart på dagsordenen, mener jeg. Jeg vil bede Jeffrey Steinberg lægge ud med en kort briefing om nogle af de spørgsmål, som vi har drøftet med hr. LaRouche i løbet af de seneste 24 timer, og dernæst kan vi fortsætte med en diskussion over implikationerne af disse udviklinger.

Jeffrey Steinberg: Der er fire eller fem ting, som jeg gerne vil sætte fokus på mht. signifikante, nye udviklinger blot siden sidste fredags webcast. For det første, som Matt netop påpegede, så holdt præsident Putin en meget magtfuld tale under den afsluttende session af Valdai-konferencen, der fandt sted i denne uge i Sotji, Rusland. Tilstede var repræsentanter fra hele verden, inkl. i hvert fald flere folk fra Kina. Jeg mener, at det, som præsident Putin gjorde, ikke så meget var at bryde ny jord, som det var at gøre det meget klart, at Rusland, og han selv, fuldt ud har helliget sig til at gå fremefter med samarbejdet med Kina og de andre BRIKS-lande om at virkeliggøre et nyt paradigme for relationerne nationalstaterne imellem. Dette nye paradigme er baseret på en politik for klar forebyggelse af krig, opbygget omkring kooperative økonomiske investeringer i store projekter – inklusive betydelige fremskridt inden for videnskab, som inkluderer fremme af menneskets herredømme over rummet. På en vis måde forstærkede Putin det, vi så på BRIKS-topmødet for statsoverhoveder for nylig i Goa, Indien. Rusland er helt med her, og han pointerede meget klart, at det vestlige finanssystems kollaps er den hovedfaktor, der driver verden hen imod en ekstraordinært farlig situation, hvor der kunne komme et udbrud af en verdenskrig – endda en atomar verdenskrig – som følge af provokerende handlinger, der er affødt af desperation. Jeg mener, at dette er et af de elementer af det, der virkelig er forandret i løbet af denne

seneste uge.

Jeg har tilbragt de seneste 48 timer – onsdag og torsdag i denne uge – med at deltage i en årlig konference i Washington, D.C., i det Nationale Råd for Amerikansk-arabiske Relationer. Der var omkring 1000 mennesker til stede dér, og der var stort fremmøde fra det diplomatiske samfund, især det arabiske, diplomatiske samfund; og fra den amerikanske erhvervssektor, der handler med Golfstaterne. Ved slutningen af konferencen, torsdag aften, var der en afsluttende hovedtale af general David Petraeus – tidligere chef for Centralkommandoen, og tidligere direktør for CIA. Han fremlagde en række meget dristige forslag, som desværre meget præcist faldt i tråd med den slags ting, vi har set komme fra Hillary Clinton og Clinton-kampagnen i hele denne præsidentvalgkamp. Det, som general Petraeus krævede, var både oprettelsen af sikkerhedszoner på suverænt, syrisk territorium, skabelsen af en flyveforbudszone over en stor del af syrisk territorium, og han opfordrede til, at USA skulle bruge både sø- og landbaserede krydsermissiler til at tilintetgøre det syriske luftvåben. Se, han sagde meget henkastet, at dette selvfølgelig fremkalder faren for en krig med Rusland; men det fejede han til side og sagde, at Vladimir Putin responderer til magt, og responderer til alvorlige trusler om magtanvendelse. Putin vil derfor, konfronteret med denne form for handlinger, trække sig, sagde Petraeus.

Vi taler her om, at amerikanske og russiske aktiver fra luftvåbnene, der engagerer sig på en meget afgrænset skueplads for handling, hvor vi hidtil har undgået en betydelig hændelse, der kunne have ført til generel krig, pga. en aftale om dekonfliktion (fælles forholdsregler, der skal sikre, at en optrapning pga. fejlregninger eller misforståelser ikke finder sted, -red.), som heldigvis stadig er i kraft mellem den amerikanskledede koalition på den ene side, og Rusland på den anden. Men det, der her foreslås, er en total omstødelse af denne politik. Vi ved, at dette er præcis, hvad Hillary

Clinton kræver i sine egne taler i præsidentkampagnen. Der har været nylige undersøgelser, fremlagt på vegne af Clinton-kampagnen af Centret for en Ny Amerikansk Sikkerhed og Centret for Amerikansk Fremgang, der udtrykker noget nær den samme ekstremistiske holdning, som general Petraeus udtrykker i sine udtalelser. Faren for krig kan slet ikke undervurderes; og faktum er, at præsident Putin – i sin Valdai-tale – var meget klar omkring denne fare.

Se, med hensyn til det overordnede spørgsmål om, hvor umiddelbart forestående, nedsmeltningen af det transatlantiske finanssystem er, så sidder alle virkelig på kanten af deres stol over det faktum, at det amerikanske Justitsministerium og Deutsche Bank stadig befinder sig i en afparering frem og tilbage og endnu ikke er nået frem til en beslutning omkring den foreslåede bøde på 14 mia. euro for Deutsche Banks kriminelle aktivitet under krisen omkring værdipapirer med sikkerhed i ejendomsPapirer, som var forløber for krisen med nedsmeltningen i 2008. Deutsche Bank befinder sig på randen af kollaps; dette anerkendes bredt. De førende, tyske finansmedier, med *Handelsblatt* i spidsen, skriver om dette stort set hver eneste dag. Vi ved, at det italienske banksystem også befinder sig på randen af nedsmeltning, med lån, der ikke giver afkast (insolvente lån), til nominelt 360 mia. euro på regnskaberne i de store, italienske banker. Så det er absolut sandt, at vi befinder os på den yderste kant af en potentiel finansiel nedsmeltning, der er langt værre end Lehman Brothers i 2008.

Det er i denne sammenhæng, at, mener jeg, det er meget vigtigt at mærke sig den kendsgerning, at Donald Trump tidligere på ugen holdt en tale i Charlotte, North Carolina, hvor han udtrykkeligt krævede, at man implementerede en Glass-Steagall for det 21. århundrede. Han advarede også om, at, hvis Hillary Clinton bliver valgt til præsident, vokser chancerne for, at vi meget snart vil stå over for Tredje Verdenskrig, enormt; og han nævnte begivenhederne i Syrien, som jeg allerede har

omtalt, som en slags hovedelement i denne situation. Mange mennesker klør sig i hovedet og siger, hvor kom dette fra, mht., at Trump pludselig går ind for Glass-Steagall? Det er kun 12 dage før præsidentvalget, at han kommer med denne tale.

Jeg fik mulighed for at tale med nogen, der har været involveret i Washington-politik som en slags insider i meget lang tid; og det var hans anskuelse, at han havde forventet, at noget i denne retning ville komme fra Trump-kampagnen, fra Donald Trump. Det kunne have været mere effektivt, hvis det var sket i september, men hvad enten han er opportunistisk, eller han reelt mener det alvorligt, så er det en kendsgerning, at spørgsmålet om Glass-Steagall nu er blevet gen-indsprøjtet i præsidentvalget i en afgørende form for nedtælling til den 8. november. Og der er faktisk ingen ulemper forbundet med dette; uanset, hvad resultatet af valget bliver, så er Glass-Steagall et afgørende, politisk spørgsmål, der omgående må implementeres. Det er første skridt i hr. LaRouches Fire Hovedlove, udtrykkeligt baseret på de fire hovedrapporter til Kongressen, som Alexander Hamilton skrev, da han var finansminister. Vi søger altså tilbage til en politik, der har en mangeårig historie for beviselig succes. Donald Trump udbrød ikke bare lige pludselig, »Lad os få Glass-Steagall«. Ifølge beretninger fra mennesker, der fulgte denne tale på tæt hold nede i Charlotte, så var dette den mest gennemkomponerede og velorganiserede tale i hele hans præsidentkampagne. I et Tv-interview med Fox den næste morgen bekræftede Wilbur Ross, der tilhører en gruppe af »milliardærer«, som udgør Trumps økonomiske hovedrådgivere, den pointe, som Trump kom med dagen før i Charlotte. Her følger et kort uddrag af ordvekslingen mellem Fox News' Maria Bartolino og Wilbur Ross:

Bartolino: I går krævede Donald Trump en version for det 21. århundrede af Glass/Steagall-loven fra 1933, der kræver en opdeling mellem kommerciel bankvirksomhed og investeringsbankvirksomhed. Fortæl os om dette, for vi ved

alle, hvad Dodd/Frank-loven har gjort ved sektoren for finansielle tjenesteydelser; og det er blevet vanskeligere at låne penge. Det er blevet ét af spørgsmålene i denne økonomi. Fortæl mig om en Glass/Steagall-version for det 21. århundrede.

Ross var fuldstændig klar og på det rene med det, som Trump refererede til aftenen før. Han sagde:

Ross: Altså, bankerne. Det er ikke så meget det, at de er for store; det drejer sig om, at de er for komplekse. For komplekse, og for komplicerede internt. Tænk over, hvor meget storbankerne – man må kende alt til verdens geografi; man må kende hver eneste obskure form for produkt på derivatmarkedet. Det er en voldsomt stor menu for en person at absorbere. Vi mener, at det kunne være bedre for bankerne at holde sig til udlån, og, i stedet for at indføre flere restriktioner på pengeudlån, at gøre det lettere for dem at udstede lån. Tænk over det. Når man lægger sag an mod bankerne hver dag for de lån, de udstedte dagen før, så er det ikke måden at opmuntre dem til at udstede nye lån. De er i færd med at gøre bankerne pistol-sky.

Dernæst spørger hun, »Siger du, at der bør være mere opdeling?«

Ross: Jeg mener, at det, der er vigtigt, er fornuftig regulering frem for regulering for reguleringens skyld. Når man tænker efter, med alle disse bøder for subprime-udlån, kan du nævne en eneste person, der nogensinde er blevet sat ud af sit hus, som ikke rent faktisk havde et huslån, og som ikke var bagud med sine betalinger på lånet og fortjente at blive sat ud? Der er ikke et eneste tilfælde, hvor dette er blevet bevist, så det er altså strafferegulering, det er straffelovgivning snarere, end det er noget, der er fornuftigt.

Dette var helt klart ikke bare et slag ud i den tomme luft. Vi ved ikke, om dette er en seriøs forpligtelse til denne

politik. Men vi ved, at der er massiv folkelig opbakning til Glass-Steagall. Det er derfor, det endte i både det Demokratiske og det Republikanske partiprogram. Vi ved, at der fandt en intern kamp sted i Hillary Clintons kampagne, hvor flere af hendes hovedrådgivere indtrængende opfordrede hende til også offentligt at støtte Glass-Steagall, hvilket hun nægtede at gøre. Bernie Sanders' tilhængere, Elizabeth Warrens tilhængere, de, der er det Demokratiske Partis kernevælgere, er lige så ubøjelige mht. behovet for Glass-Steagall, som nogle på den Republikanske side.

Så spørgsmålet er, at dette nu er lagt direkte frem på bordet. Vi er i de sidste ti dage før præsidentvalget, og øjeblikket er derfor inde til at vinde dette spørgsmål, meget aggressivt, og til, at Kongressen tager dette spørgsmål op som sin første regulære forretningshandling, når den vender tilbage efter valget den 8. november, uanset udfaldet. Mandatet foreligger. Det er nu et fundamentalt spørgsmål i den præsidentielle debat i disse sidste dage. Igen, hvad enten Trump er seriøs om det her, eller det var et politisk stunt, så er spørgsmålet ikke desto mindre blevet særdeles markant indsprøjtet i denne præsidentkampagnes slutfase, og der er ingen bagside ved, at dette er sket.

Ogden: Hr. LaRouches ideer er meget magtfulde, og de står for sig selv. Hr. LaRouche responderede ikke på tidernes skiften. Han har i årevis været meget, meget klar mht. den *presserende* nødvendighed af Glass-Steagall og har forudsagt, at vi faktisk igen ville komme til dette punkt. Deutsche Bank er ved at nedsmelte. Det er værre end Lehman Brothers i 2008. Det faktum, at Glass-Steagall ikke blev genindført, som hr. LaRouche krævede, umiddelbart efter sammenbruddet i 2008, er det, der har bragt os til dette punkt. Kesha [Rogers] var involveret i en højt profileret kampagne til Senatet og flere højt profilerede kampagner til Repræsentanternes Hus. Andre medlemmer af LaRouchePAC Policy Committee stillede også op til valg til Kongressen for fire og seks år siden, på et

Glass/Steagall-valgprogram, og gjorde dette til det afgørende, nationale spørgsmål. I det omfang, hvor der har været nogen seriøse diskussioner i denne præsidentkampagne, så har det været omkring spørgsmålet om Glass-Steagall. Det blev bragt på bane i den Demokratiske debat af to kandidater – Martin O'Malley, og også Bernie Sanders; Hillary Clinton sagde »Nej!«.

Dette er nu det *afgørende* spørgsmål. Og som du sagde, Jeff, så viser det, at der er en *overvældende* folkelig opbakning: og begge partiprogrammer. Vi har nu en situation, hvor genindførelsen af Glass-Steagall i bogstavelig forstand er fremherskende i hele verden. Det ville være tragisk, hvis Kongressen ikke omgående griber til handling for at genindføre loven – vent ikke på den officielle indsættelse [af den nye præsident] – omgående, ved Kongressens tilbagevenden til Washington. Glass-Steagall må ubetinget genindføres, for, hvis vi venter, og Deutsche Bank eller én af disse andre banker nedsmelter, så kan jeg garantere jer for, at vi befinder os i en langt værre situation end den, vi befandt os i, i sammenbruddet i 2008.

Så jeg mener, at det afgørende spørgsmål er lagt frem. Nødvendigheden af de dybtgående principper efter Hamilton – som hr. LaRouche har gjort meget klart – står for sig selv. Det er ikke et spørgsmål om, at nogen har erklæret Lyndon LaRouches [love for] gyldige; spørgsmålet er, at Lyndon LaRouches ideer står for sig selv, og har udgjort de afgørende spørgsmål, og nu har nået et punkt, hvor det er et indiskutabelt verdensledende spørgsmål – og det punkt, hvorfra det ikke er muligt at vende tilbage, kommer meget snart, med mindre man handler på disse ideer.

Hele webcastet, med engelsk udskrift, kan høres/læses her:
<http://schillerinstitut.dk/si/?p=15628>